

Arrest

nr. 252 058 van 31 maart 2021
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 24 december 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 december 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 januari 2021 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat I. ROOX verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 december 2020 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politiezone Carma op 09/12/2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer die verklaart te heten:
(...)

In voorkomend geval alias: (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

uiterlijk op 09/12/2020.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet vereiste documenten

□ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor het gebruik van een vals Kroatisch identiteitsdocument (PV nummer (...) van de politiezone Carma).

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14 Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan

□ Artikel 74/14 §3. 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

□ Artikel 74/14 §3. 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming verblijf verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt

Betrokkene maakt gebruik van een vals Kroatisch identiteitsdocument met nummer (...) om inschrijving te bekomen bij de stad Genk zie verslag van de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse Documenten met nummer (...). De machine readable zone is incorrect.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor het gebruik van een vals Kroatisch identiteitsdocument (PV nummer (...) van de politiezone Carma).

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

1.2. Op 9 december 2020 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Betrokkene werd gehoord door de politiezone Carma op 09/12/2020 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:
(...)

In voorkomend geval, alias: (...)

wordt een inreisverbod voor 4 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 09/12/2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- ☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt

Betrokkene maakt gebruik van een vals Kroatisch identiteitsdocument om inschrijving te bekomen bij de stad Genk zie verslag van de Centrale Dienst voor de Bestrijding van Valse Documenten met nummer (...). De machine readable zone is incorrect.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor het gebruik van een vals Kroatisch identiteitsdocument (PV nummer (...)) van de politiezone Carma). Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vier jaar:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 3° alinea van de Wet 15/12/1980 heeft:

x de onderdaan van een derde land fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden

☐ *de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie aangegaan uitsluitend om toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden*

Betrokkene heeft geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden. Betrokkene heeft gebruik gemaakt van een Kroatisch identiteitsdocument met nummer 112134572 om een inschrijving te bekomen in het rijk. Echter, volgens het verslag (...) van de federale gerechtelijke politie (Centrale dienst voor de bestrijding van valsheden) blijkt dat het Kroatische identiteitsdocument ongeldig is. De machine readable zone is incorrect.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden ten einde in België te kunnen verblijven. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en de poging tot fraude, is een inreisverbod van 4 jaar proportioneel."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In eerste middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). In een tweede middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/14, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel. Uit de toelichting van het tweede middel blijkt dat de verzoekende partij eveneens het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden acht.

De verzoekende partij licht haar middelen toe als volgt:

“De RvS wijst er in arresten nr. 234.228 van 22 maart 2016 en nr. 234.229 van 22 maart 2016 op dat artikel 74/11 Vw een dubbele motiveringsplicht inhoudt, namelijk op het vlak van:

- *de reden waarom een inreisverbod wordt opgelegd en*
- *de duur van het inreisverbod*

Bij de bepaling van de duur van een inreisverbod is een onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van het geval vereist.

Artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: (...)

Artikel 74/11, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde van de minister cq. Staatssecretaris zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen. Het is dus duidelijk dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod er wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan verwerende partij.

Verzoeker heeft aldus zeker een belang bij de vernietiging van het hem opgelegde inreisverbod.

In casu werd er aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd naar aanleiding van het gebruik van een vals Kroatisch paspoort om een inschrijving te bekomen bij de stad Genk.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Men motiveert het opleggen van het inreisverbod in de bestreden beslissing het volgende :

" Er bestaat een risico op onderduiken:

2. Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt

Betrokkene maakt gebruik van een vals Kroatisch identiteitsdocument om inschrijving bij stad Genk zie verslag van Centrale Dienst Voor Bestrijding van Valse Documenten (...). De machine readable zone is incorrect.

Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van artikel 74/11 van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd."

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijfjaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

In casu werd een inreisverbod van maar liefst 4 jaar opgelegd om de reden dat verzoeker onbewust gebruik maakte van een vals identiteitsdocument. Verzoeker was ter goeder trouw.

Er dient rekening te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Het opleggen van een inreisverbod is kennelijk onredelijk. Deze beslissing doorstaat de marginale toetsing niet.

Wat de duur van het inreisverbod betreft

Zelfs als de bestreden beslissing de marginale toetsing al zou doorstaan, dan dient de overheid aan te tonen dat rekening werd gehouden met het specifieke geval van verzoeker.

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier kan opgemaakt worden waarom de gemachtigde dan meteen moest overgaan tot het opleggen van een inreisverbod van vier jaar.

Door onmiddellijk een inreisverbod van 4 jaar op te leggen geeft de verwerende partij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 74/11, §1, eerste lid Vw.

Er dient tenslotte te worden opgemerkt dat verzoeker zijn identiteitsdocument heeft verkregen via zijn werkgever in Kroatië die hem verzekerd heeft dat hij recht had op een inschrijving.

De bestreden beslissing is dan ook onwettig.

Bovendien schendt de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing de redelijkheidsplicht.

Voor zover verwerende partij zou opmerken dat verzoeker steeds om de opheffing van het inreisverbod zou kunnen vragen, dient te worden opgemerkt dat deze mogelijkheid tot opheffing van een inreisverbod slechts theoretisch is, en dat verzoeker in de praktijk geen enkele garantie heeft dat hij na een periode van vier jaar terug toegelaten zal worden op het Belgisch grondgebied.

Aangezien in de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd wordt waarom het inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van drie jaar, werd de materiële motiveringsplicht geschonden. Temeer nu uit de beslissing niet blijkt dat met de specifieke omstandigheden van het geval rekening werd gehouden."

en

"Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: (...)

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

De dienst Vreemdelingenzaken zijn onzorgvuldig geweest daar zij geen fatsoenlijk onderzoek hebben gevoerd naar verweerder.

De bestreden beslissingen bevatten geen voldoende motivering en komen tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissingen niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is."

3.2. Gezien hun onderlinge verwevenheid worden de middelen gezamenlijk behandeld.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Dit houdt in dat de overheid ertoe verplicht is in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan ze genomen zijn. In het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt duidelijk verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet als wettelijke basis voor het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verder wordt in het bestreden bevel respectievelijk gesteld dat de verzoekende partij op het moment van haar arrestatie niet in het bezit is van een geldig paspoort en van een verblijfstitel en dat de verzoekende partij op heterdaad is betrapt voor het gebruik van een vals Kroatisch identiteitsdocument, dat gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten kan afgeleid worden dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Vervolgens geeft de verwerende partij in de bestreden beslissing weerslag van haar onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, stellende dat de verzoekende partij niet verklaart een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben, dat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt. Tenslotte motiveert de verwerende partij met verwijzing naar artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet waarom aan de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, namelijk enerzijds omdat er een risico op onderduiken bestaat, waarbij de verwerende partij verduidelijkt dat de verzoekende partij in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of

andere onwettige middelen heeft gebruikt, dat de verzoekende partij gebruik maakt van een vals Kroatisch identiteitsdocument om inschrijving te bekomen bij de stad Genk, en anderzijds omdat de verzoekende partij een gevaar is voor de openbare orde, waarbij de verwerende partij stelt dat de verzoekende partij op heterdaad is betrapt voor het gebruik van een vals Kroatisch identiteitsdocument, dat gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Voorts dient ook te worden vastgesteld dat het inreisverbod duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan dit inreisverbod is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met betrekking tot de reden waarom een inreisverbod wordt opgelegd, met name dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Daarnaast wordt ook gesteld dat er een risico op onderduiken bestaat, dat gemotiveerd wordt in exact dezelfde bewoording als in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en wordt tevens herhaald dat de verzoekende partij op heterdaad betrapt is voor het gebruik van een vals Kroatisch identiteitsdocument, dat gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Vervolgens motiveert de verwerende partij omtrent de duur van het inreisverbod. Zij stelt dat de verzoekende partij overeenkomstig artikel 74/11, §1, 3° van de Vreemdelingenwet fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om haar recht op verblijf te behouden, dat de verzoekende partij heeft geprobeerd de Belgische staat te misleiden, dat de verzoekende partij gebruik heeft gemaakt van een Kroatisch identiteitsdocument om een inschrijving te bekomen in het Rijk, dat echter uit het verslag van de centrale dienst voor de bestrijding van valsheden van de federale gerechtelijke politie blijkt dat het Kroatisch document ongeldig is, dat de machine readable zone incorrect is. Er wordt verder gesteld dat de verzoekende partij niet verklaart een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben, dat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt, dat de gemachtigde bijgevolg rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Concluderend motiveert de verwerende partij dat gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, dat zij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en geprobeerd heeft om de Belgische staat te misleiden teneinde in België te kunnen verblijven, dat gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en de poging tot fraude, een inreisverbod van vier jaar proportioneel is. Gelet op voorgaande kan aldus vastgesteld worden dat in het bestreden inreisverbod zowel wordt gemotiveerd aangaande de reden waarom het inreisverbod wordt opgelegd als omtrent de duur van het inreisverbod.

Door louter te stellen dat de bestreden beslissingen geen voldoende motivering bevatten, maakt de verzoekende partij een schending van de formele motiveringsplicht niet aannemelijk. De verzoekende partij maakt immers niet duidelijk op welk punt de motiveringen van de bestreden beslissingen haar niet in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en het bestreden inreisverbod zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.4. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritiseert, zodat de aangevoerde middelen worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt in de eerste plaats onderzocht in het licht van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, en dit voor wat betreft de eerste bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek.

3.6. Het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op twee onderscheiden motieven die elk op zich als grondslag kunnen dienen voor het bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad stelt vooreerst

vast dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze uiteenzet waarom of op welke wijze het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet zou schenden. Zij haalt de vaststellingen niet onderuit dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, namelijk een geldig paspoort en een verblijfstitel. Dit motief is op zich voldoende om het bestreden bevel te schragen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten steunt verder op artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. De relevante bepalingen van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

[...]

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

[...]

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

In casu wordt met toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet afgeweken van de termijn van 7 tot 30 dagen en geen vrijwillige vertrektermijn toegestaan. De verwerende partij licht de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek in de eerste bestreden beslissing toe door enerzijds te stellen dat er een risico op onderduiken bestaat, dat de verzoekende partij in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, dat de verzoekende partij gebruik maakt van een vals Kroatisch identiteitsdocument om inschrijving te bekomen bij de stad Genk, en door anderzijds te motiveren dat de verzoekende partij een gevaar is voor de openbare orde, dat zij op heterdaad betrapt is voor het gebruik van een vals Kroatisch identiteitsdocument, dat gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De verzoekende partij betwist geenszins dat zij gebruik maakte van een vals identiteitsdocument maar betoogt in dit verband dat zij dit onbewust deed, dat zij te goeder trouw was, dat zij haar identiteitsdocument heeft verkregen via haar werkgever in Kroatië die haar verzekerd heeft dat zij recht had op een inschrijving. De verzoekende partij beperkt zich tot loutere beweringen en laat na om in dit verband enig begin van bewijs aan te brengen. Door het voorleggen van een kopie van een “verblijfs- en werkvergunning” toont de verzoekende partij niet aan dat zij onbewust gebruik maakte van een vals identiteitsdocument, noch dat zij het identiteitsdocument van de werkgever had verkregen. Zij toont ook geenszins aan dat zij de persoon is vermeld op de valse identiteitskaart, noch dat zij de Kroatische nationaliteit heeft, zodat zij ook niet aantoonbaar dat er geen sprake is van een kwaadwilligheid, bedrog of oneerlijkheid bij het voorleggen van het vals bevonden identiteitsdocument. Zij toont aldus geenszins aan dat zij onbewust een vals document gebruikte en te goeder trouw was. Het loutere feit dat zij het voorgelegde identiteitsdocument zou verkregen hebben van haar werkgever in Kroatië en die haar verzekerd heeft dat zij recht had op een inschrijving, toont geenszins aan dat er geen kwade wil is in hoofde van de verzoekende partij of dat zij zich niet bewust was van het feit dat het een vals identiteitsdocument betreft. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij niet aantoonbaar dat zij de persoon is vermeld op de valse identiteitskaart, noch dat zij de Kroatische nationaliteit heeft, zodat zij evenmin aantoonbaar dat zij zich niet bewust was van het feit dat het een vals identiteitsdocument betrof. Met voorgaande stellingen, die zich aldus beperken tot beweringen, weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij de vaststellingen dat er een risico op onderduiken bestaat nu zij in het kader van een verblijfsprocedure valse documenten heeft gebruikt en dat ze op heterdaad betrapt is voor het gebruik van een vals Kroatisch identiteitsdocument en dat gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De verzoekende partij toont met haar beweringen niet aan dat voornoemde motieven foutief dan wel kennelijk onredelijk zijn.

3.7. Een schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet blijkt aldus niet.

3.8. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij evenmin aannemelijk dat de verwerende partij geen “*fatsoenlijk onderzoek*” heeft gevoerd. Zij maakt een schending van de zorgvuldigheidsplicht niet aannemelijk.

3.9. Nu de verzoekende partij de beslissing tot het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek niet onderuit haalt, blijkt evenmin dat de verwerende partij op basis van dit gegeven niet kon besluiten tot het opleggen van een inreisverbod met toepassing van artikel 74/11, § 1 tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers als volgt:

“§1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

(...)

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

(...)”

3.10. De Raad merkt op dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift voorhoudt dat haar een inreisverbod wordt opgelegd omwille van het risico op onderduiken en naar aanleiding van het gebruik van een vals Kroatisch paspoort om een inschrijving te bekomen bij de stad Genk. Zij gaat daarbij uit van een gedeeltelijke lezing van de motieven van de tweede bestreden beslissing. Immers blijkt uit een volledige lezing van die motieven dat de verzoekende partij een inreisverbod wordt opgelegd op grond van artikel 74/11, §1, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij geenszins betwist dat haar op grond van artikel 74/11, §1, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet een inreisverbod kon worden opgelegd omdat haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven waarbij geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan maar uit in haar betoog omtrent de reden waarom een inreisverbod wordt opgelegd kritiek op de motieven voor de beslissing tot afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek, met name door te stellen dat zij onbewust gebruik maakte van een vals identiteitsdocument en dat zij ter goeder trouw was.

De Raad herhaalt dat uit artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet duidelijk volgt dat een beslissing tot verwijdering, *in casu* het bevel om het grondgebied te verlaten, steeds een termijn inzake vrijwillig vertrek dient te bepalen, waarbij deze termijn in principe dertig dagen betreft, doch waarvan – in de gevallen voorzien in artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet – kan worden afgeweken. Artikel 74/14, §3, laatste lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat in deze gevallen “*een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn*” wordt opgelegd. Hieruit volgt dat de verwerende partij de keuze heeft een termijn voor vrijwillig vertrek te verlenen, gaande van een termijn van dertig dagen, tot minder dan zeven dagen tot nul dagen.

Aldus blijkt dat een beslissing aangaande de termijn voor vrijwillig vertrek uit het grondgebied onlosmakelijk is verbonden met de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij de ene niet kan voortbestaan zonder de andere. Een beslissing aangaande de termijn om het grondgebied te verlaten kan niet los worden gezien en afzonderlijk bestaan van de beslissing tot verwijdering op zich, en omgekeerd. Aldus kan inzake het betoog van de verzoekende partij dat zij onbewust gebruik maakte van een vals identiteitsdocument en dat zij te goeder trouw was, dienstig worden verwezen naar hetgeen uiteengezet werd in punt 3.6., waarbij dit betoog werd onderzocht in het licht van de eerste bestreden beslissing.

3.11. De verzoekende partij stelt verder nog dat artikel 74/11, §2 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, dat het dus duidelijk is dat met betrekking tot het opleggen van een

inreisverbod er wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan de verwerende partij, maar toont daarmee niet *in concreto* aan dat er humanitaire redenen aanwezig waren die het nemen van de tweede bestreden beslissing konden verhinderen en waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden noch dat de motieven van de tweede bestreden beslissing foutief dan wel kennelijk onredelijk zijn.

3.12. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het opleggen van het inreisverbod kennelijk onredelijk is.

3.13. Omtrent de duur van het inreisverbod stelt de verzoekende partij dat haar een inreisverbod wordt opgelegd voor maar liefst vier jaar om reden dat zij onbewust gebruik maakte van een vals identiteitsdocument, dat zij ter goeder trouw was. Zij vervolgt dat er dient rekening gehouden te worden met de specifieke omstandigheden van het geval, dat de verwerende partij dient aan te tonen dat rekening werd gehouden met haar specifieke geval, dat noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier kan opgemaakt worden waarom de gemachtigde meteen moest overgaan tot het opleggen van een inreisverbod van vier jaar, dat de verwerende partij door onmiddellijk een inreisverbod van vier jaar op te leggen impliciet te kennen geeft dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval, dat de verwerende partij geen blijk geeft van het doorvoeren van een individueel onderzoek, dat de verwerende partij nochtans een individueel onderzoek moet voeren gezien artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat er tenslotte dient te worden opgemerkt dat zij identiteitsdocumenten heeft verkregen via haar werkgever in Kroatië die haar verzekerd heeft dat zij recht had op een inschrijving, dat de bestreden beslissing dan ook onwettig is. De verzoekende partij betoogt dat aangezien in het bestreden inreisverbod niet afdoende gemotiveerd wordt waarom een inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van drie (lees: vier) jaar, de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

3.14. Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat me tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft aldus, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en een specifieke motivering hieromtrent dringt zich op (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2014, nrs. 272.898 en 227.900).

3.15. De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing betreffende de duur van het inreisverbod wordt verwezen naar artikel 74/11, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet en wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om haar recht op verblijf te behouden, dat de verzoekende partij heeft geprobeerd om de Belgische staat te misleiden, dat zij gebruik heeft gemaakt van een Kroatisch identiteitsdocument om een inschrijving te bekomen in het Rijk, dat uit het verslag van de centrale dienst voor de bestrijding van valsheden van de federale gerechtelijke politie blijkt dat het Kroatisch identiteitsdocument ongeldig is, dat de machine readable zone incorrect is, dat gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, dat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en geprobeerd heeft om de Belgische staat te misleiden teneinde in België te kunnen verblijven, dat gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en de poging

tot fraude een inreisverbod van vier jaar proportioneel is. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt ook duidelijk dat werd onderzocht of er, wat de verzoekende partij betreft, omstandigheden spelen die kunnen nopen tot het opleggen van een inreisverbod met een kortere duur dan vier jaar, doch dat dergelijke omstandigheden niet konden worden vastgesteld. In dit verband wordt duidelijk gemotiveerd dat de verzoekende partij niet verklaart een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben, dat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan de verzoekende partij niet voorhouden dat niet afdoende gemotiveerd wordt waarom een inreisverbod voor de duur van vier jaar wordt opgelegd en dat noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier kan opgemaakt worden waarom de gemachtigde meteen moest overgaan tot het opleggen van een inreisverbod van vier jaar. Evenmin kan zij, gelet op de motieven betreffende de duur van vier jaar van het inreisverbod, dienstig betogen dat de verwerende partij door onmiddellijk een inreisverbod van vier jaar op te leggen impliciet te kennen geeft dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval, dat de verwerende partij geen blijk geeft van het doorvoeren van een individueel onderzoek. De Raad herhaalt dat er wel degelijk gemotiveerd wordt waarom de verwerende partij het nodig achtte de verzoekende partij een inreisverbod voor een duur van vier jaar op te leggen en dit aan de hand van de concrete omstandigheden van het geval. De Raad benadrukt dat de verwerende partij, op het ogenblik dat zij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, de vaststellingen kan laten meespelen dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden, dat zij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en dat zij geprobeerd heeft om de Belgische staat te misleiden teneinde in België te kunnen verblijven, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk. De Raad herhaalt dat uit de motivering van de bestreden beslissing ook duidelijk blijkt dat werd onderzocht of er, wat de verzoekende partij betreft, omstandigheden spelen die kunnen nopen tot het opleggen van een inreisverbod met een kortere duur dan vier jaar, doch dat dergelijke omstandigheden niet konden worden vastgesteld.

3.16. De Raad wijst er voorts op dat de verzoekende partij niet betwist dat een inreisverbod kan worden opgelegd wanneer zij fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om haar recht op verblijf te behouden conform artikel 74/11, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, doch lijkt zij voor te houden dat *in casu* voormelde bepaling geen toepassing kan vinden daar, hoewel zij het gebruik van een vals identiteitsdocument niet ontkent, zij hier onbewust gebruik van maakte en te goeder trouw was. In dit licht betoogt zij ook nog dat zij haar identiteitsdocument heeft verkregen via haar werkgever in Kroatië die haar verzekerd had dat zij recht had op een inschrijving.

De verzoekende partij beperkt zich tot loutere beweringen en laat na om in dit verband enig begin van bewijs aan te brengen. Zij maakt niet aannemelijk dat zij het betrokken identiteitsdocument heeft verkregen via haar werkgever noch waarom zij op hem kon vertrouwen om identiteitsdocumenten te verkrijgen en nog minder waarom een Kroatische werkgever haar een recht op inschrijving in België kon verzekeren. Zij toont ook geenszins aan dat zij de persoon is vermeld op de valse identiteitskaart, noch dat zij de Kroatische nationaliteit heeft, zodat zij ook niet aantoonst dat er geen sprake is van een kwaadwilligheid, bedrog of oneerlijkheid bij het voorleggen van het vals bevonden identiteitsdocument. Zij toont aldus geenszins aan dat zij onbewust een vals document gebruikte en ter goeder trouw was. Het loutere feit dat zij het voorgelegde identiteitsdocument heeft verkregen van haar werkgever in Kroatië en die haar verzekerd heeft dat zij recht had op een inschrijving, toont geenszins aan dat er geen kwade wil is in hoofde van de verzoekende partij of dat zij zich niet bewust was van het feit dat het een vals identiteitsdocument betreft. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij niet aantoonst dat zij de persoon is vermeld op de valse identiteitskaart, noch dat zij de Kroatische nationaliteit heeft, zodat zij evenmin aantoonst dat zij zich niet bewust was van het feit dat het een vals identiteitsdocument betrof.

Met haar betoog slaagt de verzoekende partij er aldus niet in om voornoemde motieven die de duur van het inreisverbod staven te weerleggen of te ontkrachten. De verzoekende partij toont met haar betoog aldus evenmin aan dat het foutief of kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om te stellen dat de verzoekende partij fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om haar recht op verblijf te behouden, dat de verzoekende partij heeft geprobeerd om de Belgische staat te misleiden, dat zij gebruik heeft gemaakt van een Kroatisch identiteitsdocument om een inschrijving te bekomen in het Rijk, dat uit het verslag van de centrale dienst voor de bestrijding van valsheden van de federale gerechtelijke politie blijkt dat het Kroatisch

identiteitsdocument ongeldig is, dat gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

3.17. Met het betoog dat voor zover de verwerende partij zou opmerken dat zij steeds om de opheffing van het inreisverbod zou kunnen vragen, dient te worden opgemerkt dat deze mogelijkheid tot opheffing van een inreisverbod slechts theoretisch is, en dat zij in de praktijk geen enkele garantie heeft dat zij na een periode van vier jaar terug toegelaten zal worden op het Belgisch grondgebied, toont de verzoekende partij niet aan dat de motieven omtrent de duur van het opgelegde inreisverbod foutief of kennelijk onredelijk zijn.

3.18. Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissingen niet juist of juridisch aanvaardbaar zijn en dat zij steunen op onjuiste, juridische onaanvaardbaar en onwettige motieven.

3.19. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. Evenmin blijkt een schending van de artikelen 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissingen worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van het bestreden inreisverbod van vier jaar heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

Evenmin maakt de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift een schending van een ander algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aannemelijk.

3.20. De middelen zijn, in de mate deze ontvankelijk zijn, ongegrond

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER